

AMY LE FEUVRE

Fetița cu săculețul roșu

Traducere din limba engleză
Diana Stănciulescu

editura
Σοφία

București

Ce ne facem?

– Vai, Jack, te rog să-i dai drumul! Dacă nu, vin și te fac eu să-i dai drumul!

– Șterge-o! Nu vezi c-o face pe creștina primelor veacuri și vreau să mă conving dacă e într-adevăr așa?

– E duminică și, dacă tot țipă, se aude până în salon.

– E joaca noastră de duminică și nu-mi pasă mie de cine-o fi în salon!

Când Jack era sfidător, Jill știa că în situația asta nu erau șanse să se schimbe ceva.

Fetița stătea pe speteaza unui scaun de tres-tie răsturnat la podea, în timp ce îl lovea cu picioarele. Un licăr de amuzament juca în ochii ei mari, albaștri, cu un aer dezaprobator, când Jack se hotărî să îndese pe capul victimei lui o față de pernă.

Winnie, în vârstă de șase ani, căreia i se mai spunea și Bumps, cădea întotdeauna victimă poznelor ingenioase ale fratelui ei. Dar ea îl ado-

ra și îi promitea mereu că se va supune ideilor lui, până când experiența îi dovedea că se întrecuse măsura. Acum era legată la gură și înfășurată cu prosoape și huse pentru scaune, la care se adăugau și câteva batiste. Jack o rostogolise de mai multe ori pe podea, stând deasupra ei, iar acum proclamă cu dezinvoltură:

– O vom pune într-un sac și o vom arunca în râu, căci acesta va fi sfârșitul unui creștin din primele veacuri.

– Dar unde găsim un râu?

– O ducem în baie, bineînțeles. Du-te și umple cada!

Jill râse și trecu la treabă, supusă. Perspectiva unei asemenea distracții era mai presus de orice îndoială. Dar, din grabă, se dezechilibra și căzu pe podea, cu mare zarvă. Țipetele ei, dimpreună cu țipetele lui Winnie, i-au făcut pe doi adulți să se năpustească în camera copiilor. Cel ce deschise primul ușa fu un tânăr.

– Doamne Sfinte! exclamă el. Ce priveliște?!

Și avea dreptate. În camera copiilor se aflau tot felul de piese de mobilier și de articole care nu-și aveau rostul acolo. Când a căzut, Jill se agățase de fața de masă și răsturnă pe podea tot ce rămăsese pe masă după ce au luat ceaiul. Erau farfurii sparte, lapte peste tot, iar cei trei copii, încleștați în jocul lor, se mânjiseră cu unt și cu firimituri. Mica Bumps se eliberase din strânsoarea feței de pernă, iar acum se tăvălea pe jos,

zbierând din rășputeri. Jack se căznea să o scoată pe Jill din împletitura scaunului și un pui de Terrier alerga de colo-colo și se arăta îngrijorat de tot ce vedea.

– Dumneavoastră erați, domnule căpitan Willoughby?, spuse Jack ridicându-se în picioare. E cam harababură la noi aici, din păcate.

– Pezevenchiule! Sunt sigur că de la tine a pornit totul! Sora ta mai mare se miră cum de încap sub tavanul ăsta toate năzdrăvăniile tale. A, uite-o că poate să ne spună chiar ea ce crede!

O tânără frumușică și delicată, brunetă cu ochi căprui, repezită din fire, venise și privea totul din cadrul ușii.

– Of, măi copii! exclamă ea. Unde e dădaca? Și ce puneți la cale aici? Nu știți că duminica nu e voie să vă zbunguiți în halul ăsta?

– Dădaca a plecat să-și bea ceaiul. Pe noi ne-a servit cu ceai un pic prea devreme.

Între timp, Jill izbutise să se ridice în picioare și se freca la ceafă într-un mod pe cât de jalnic, pe atât de caraghios.

Căpitanul Willoughby era ocupat cu eliberarea lui Bumps din strânsoarea prosoapelor.

– Pare-mi-se că aici cineva este silit să se joace cum nu-i place, zise el aruncându-i lui Jack o privire severă. Așa te porți mereu cu surioara mai mică?

– Dar îi place, se grăbi să argumenteze Jack. Pe cuvântul meu că îi place, nu-i așa, Bumps?

– Da, *chial* îmi place, răspunse printre sughituri victima-i.

– N-ar fi trebuit să vă lase singuri dădaca, zi-se răspicat Mona Baron, trăgând cu putere de clopoțelul din camera copiilor. Jill, te rog să strângi imediat toate lucrurile astea împrăștiate! De ce nu reușești să-l potolești pe Jack? Nici nu știu care dintre voi e mai rău. Ce mi-e unul, ce mi-e altul!

În timp ce le vorbea nu era furioasă, ci se amuza pe cinste datorită lor. Însă avea sentimentul că trebuia să stabilească niște limite, de aceea, atunci când dădaca și-a făcut apariția, vizibil deranjată că este chemată din camera slujitorilor, iar tânăra ei stăpână i-a vorbit foarte aspru, cea admonestată și-a anunțat imediat demisia.

Mona s-a întors în salon însoțită de căpitanul Willoughby.

– Este a cincea dădacă în ultimele zece luni, spuse ea. Ce ne facem cu cei mici? Încă nu au vârsta potrivită să meargă la școală.

– Nu puteți găsi o guvernantă?

– Cred că ar trebui să încerc. Dar, dat fiind că în copilărie am suferit din cauza guvernantei mele, mi-am propus să nu îi expun niciodată la o asemenea experiență. Va trebui să discut pe tema aceasta cu domnișoara Webb.

Zarva din camera copiilor se potoli la scurt timp după intervenția adulților. Dădaca a restabilit ordinea trimițându-l pe fiecare dintre cei

trei delincvenți la colțul lui. Era iute la mânie și nu s-a zgârcit la vorbe aspre.

– Ce bine o să fie să scap de familia voastră, că în viața mea n-am mai văzut asemenea copii obraznici! Nici o femeie respectabilă nu ar putea să tolereze așa ceva. Sora voastră ar trebui să aibă grijă personal de voi, ca să vadă și ea cu cine are de-a face. Dar ea se întreține în voia cea bună cu domnișoara Webb, care trăiește în puf cum nu s-a mai pomenit, și se așteaptă să mă zbat eu de una singură între patru pereți, fără nici o prietenă care să-mi țină de urât! Mai bine aș sta la închisoare, că nu mai suport... Cât despre voi, cu toate prostioarele voastre și cu mintea voastră sucită, e clar că aveți nevoie de o bătaie bună, să fiți biciuiți și trimiși la o casă de corecție. Acolo vă e locul, vouă și celor ca voi!

Copiii nu îndrăzneau să scoată un cuvânt. Iar ea s-a plâns mai departe cam un sfert de oră, după care i-a amenințat că-i snopește în bătaie dacă se clintesc de pe scaun cât coboară ea în camera slujitorilor.

– Duminica e o zi *tare* nesuferită, se vâicări Jill. Mă și întreb de ce mai există duminicile!

– Păi cred că Dumnezeu S-a gândit că așa oamenii devin mai buni, răspunse Jack. Poate-i face mai buni pe cei mari, dar pe copii îi face îngrozitor de răi!

– Da, consimți Jill. Fiindcă n-ai ce face după ce te întorci de la biserică, iar noi ne pomenim în-

chiși în odaia asta veche. Când o să fiu mare, o să am o casă fără uși, ca să nu pot încuia pe nimeni într-o cameră!

Jack îi aruncă o privire îngândurată.

– Și dacă vin hoții, ce te faci?

– Normal că fug, nătăflețule!

– O să te prindă repede. Încercăm mâine să vedem. Eu o să fiu hoțul, iar tu poți să ții toate ușile deschise, ca să ai cât de cât șanse să scapi. Iar eu îți las un răgaz de cinci minute.

– *Vleau* și eu! exclamă Bumps, scoțând – în sfârșit! – degetul din gură.

– Hop și tu! zise fratele ei cu dispreț. Tu nu reușești să fii nici măcar un creștin din primele veacuri fără să scoli toată casa cu țipetele tale! Dar ceva bun tot ai făcut! Ne pleacă dădaca, ceea ce e un mare prilej de bucurie! Dădacele sunt o pacoste!

Jill clătină din cap, părând cam nesigură.

– O să ne vină alta, și mai rea! Ce n-aș da să scăpăm de ele de tot, ca în familia Clark! Acolo are mama grijă de copii.

– Asta pentru că sunt prea săraci, așa mi-a zis George.

– Ce înseamnă „sălac”?

– Adică să n-ai bani, îi explică Jill.

– Păi nici noi n-avem bani, argumentă Bumps.

– N-ai tu, prostuțo, însă are Mona. Am auzit-o eu pe dădacă spunând că sora noastră mai mare a moștenit o avere, ceea ce e o chestie extraordi-

nară, înseamnă că este aproape ca o prințesă din povești.

– Hai că am stat destul pe scaun, anunță Jack cu un căscat. Ce-ar fi să ne jucăm un fel de „De-a vecinii”? Scaunele țin loc de colțuri. Ca să avem timp să ne așezăm până urcă dădaca.

– Dar e duminică! obiectă iarăși Jill.

– Vine domnișoara Webb! strigă Jack.

O femeie voinică și plăcută la chip intră în camera lor tocmai când vorbea el, iar așa s-au calmat spiritele, fiindcă oricum neastâmpăratul de Jack nu putea sta cuminte prea multă vreme.

Micuții Baron nu și-i mai aduceau aminte nici pe mama, nici pe tatăl lor. Mama murise la nașterea lui Bumps, iar tatăl s-a stins după un an. Fusese căsătorit de două ori, iar Mona era fiica lui din prima căsătorie. Domnișoara Webb, o verișoară a domnului Baron, preluase răspunderea gospodăriei lor după moartea lui. Însă, odată ce și-a încheiat studiile, Mona s-a întors acasă. La majorat a moștenit o avere frumușică, iar domnișoara Webb a rămas mai departe doamna ei de companie.

Copiii se atașaseră de domnișoara Webb, cu toate că nu o vedeau prea des. Dar, când ea își făcea apariția, cei mici se luminau la față.

– Sora voastră m-a rugat să vin și să văd dacă ordinea a fost restabilită, spuse ea, zâmbind. Sunteți tăcuți ca niște șorice! De ce nu reușiți voi să fiți mereu așa?

– Păi chiar am obosit stând așa, potoliți, spuse Jill. Stăm aici de nu știu când! Domnișoară Webb, dumneavoastră vă place duminica? No-ua nu prea.

– Cred că îmi plăcea în copilărie, spuse domnișoara Webb, așezându-se lângă șemineu și luând-o pe Bumps pe genunchi.

Într-o clipă, Jack și Jill au venit lângă ea.

– Povestiți-ne și nouă! Ce făceați când erați mică?

– După-amiaza mama mă chema jos, în salon, îmi arăta ilustrații frumoase din niște cărți ale ei și-mi spunea povestea lor. N-am avut frați sau surori și-mi amintesc că mi se permitea să iau masa împreună cu mama și cu tata. Iar uneori mama îmi cânta. Avea o voce frumoasă, dar cânta și la pian imnuri religioase, cerându-mi s-o acompaniez.

– O, spuse Jill cu un oftat prelung și privind-o plină de de tristețe în ochi, numai că noi, știți, nu mai avem mamă!

– Dar aveți o soră drăguță și bună, spuse domnișoara Webb, înduioșată de situația acestor copii care nu cunoscuseră dragostea maternă.

– Da, răspunse Jack. Mona e foarte bună, dar e mereu plecată și nu ne face duminicile mai frumoase.

– Vă *lugăm*, ne dați voie să cântăm și noi *imnuli leligioase* în salon? întrebă, nerăbdătoare, Bumps.

– Da, răspunse domnișoara Webb sub impulsul momentului. Sigur că da. Văd că dădaca voastră s-a îngrijit să fiți curați și frumos îmbrăcați, așa că veniți chiar acum!

Copiii s-au repezit spre scară, coborând în grabă, încântați la gândul că pot ieși din camera copiilor. Au găsit-o pe Mona pe un șezlong, lângă șemineu. Majordomul strângea masa după ce luaseră ceaiul, iar căpitanul Willoughby stătea cu pălăria în mână luându-și la revedere. Ceilalți musafiri care veneau duminica să o viziteze pe Mona plecaseră deja. Însă, atunci când a ridicat privirea și i-a văzut pe cei mici, a rămas surprinsă.

– Adică ce faceți, domnișoară Webb? râse ea. Îi aduceți acum, când s-au liniștit, să-și exprime regretul că au tulburat sfânta zi de duminică?

– Nu, răspunse încet domnișoara Webb. Vor să cânte niște imnuri religioase. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să-i acompaniezi la pian.

Mona ridică din sprâncene.

– Mi-ar face plăcere să mai stau în compania dumneavoastră, spuse căpitanul Willoughby, dar i-am promis mamei că o duc la biserică, la slujba de seară. *Au revoir!*

Și plecă. Mona se ridică și se duse la pian. Apoi se roti pe scaunelul de acolo și o chestionă pe domnișoara Webb.

– Ce idee năstrușnică mai e și asta? întrebă ea, râzând.

Domnișoara Webb o privi grav.

– Vorbeam cu ei și ne întrebam de ce or fi duminicile așa chinuitoare pentru copii, răspunse aceasta, iar Jill m-a lămurit. A spus că lucrurile stau așa pentru că nu au și ei o mamă. Le-am reamintit că te au pe tine și uite-așa am venit cu ideea de a cânta împreună niște imnuri religioase.

Gropițele din obrajii Monei dispărură. S-a întors spre pian, înconjurată de frații ei mai mici, iar vocile lor dulci și copilărești au făcut cântarea și mai frumoasă.

Când a venit timpul să meargă la culcare, Bumps a zis, încântată:

– Când cântăm psalmi în salon e *aploape* la fel de *flumos* ca și cum le-am cânta în *Lai!*

– Ai cântat tu vreodată în Rai, să știi cum e? vru să afle Jack.

Iar Bumps îi replică:

– Înainte să fi fost bebeluș.